

KARATE KLUB BRNO

aneb spadnout na dno, odrazit se a začít znovu

Rádi bychom pokračovali, v představování jednotlivých klubů bojových umění na našem území. Tentokrát jsme se vydali do Brna, které má velkou základnu karate, a přijali jsme pozvání do jednoho z klubů karate-dó patřícího pod JKA. Jeho název je Karate Klub Brno. Trenéři vyučují jak tradiční výuku karate, tak také sebeobranu. Právě po jednom z tréninků sebeobrany jsme v budově Městské policie Brno v ulici Milady Horákové měli schůzku s trenérem ZDENĚKEM DANIELEM.

Na úplný začátek se našim čtenářům trochu představte.

Jmenuji se Zdeněk Daniel a narodil jsem se 23. srpna 1975 v Brně. Již odmalička byl můj sen cvičit nějaké bojové umění, jako je třeba karate, být silný a umět používat úderové plochy, jedním úderem umět roztrít cihlu, přerazit křídlice nebo betonový kvádr. Umět se svižně pohybovat a využívat své tělo. Mým velkým vzorem byli bojovníci nin-jutsu.

V roce 1984 mi bylo 9 let a ve Strakonících, kde jsem tenkrát žil se svým otcem, pracovali dělníci z Vietnamu. Tito lidé po práci na svých ubytovnách v zaprášených a špinavých sklepech oblékali zvláštní bílé uniformy a tvrdě cvičili nějaké bojové umění, o kterém jsme nic nevěděli. Já jsem potají s kamarádem chodil sklepním oknem sledovat jejich tvrdé tréninky. Jednoho dne nás pozvali na trénink a naučili nás, tito možná veteráni z vietnamské války, základní úder a základní krypt.

V roce 1985 ve Strakonících založil sensei Roman Kohoutek první školu karate. Zde jsem byl veden jako žák a v náboru jsem začal cvičit vytožené karate. V roce 1989 jsem se z rodinných důvodů musel odstěhovat do rodného Brna, kde jsem začal cvičit karate v TJ Tesla Brno. Do roku 1994 jsem aktivně působil jako závodník. V roce 1994 jsem vykonával základní vojenskou službu, kde jsem začal poznávat i jiná bojová umění, jako je aikido nebo musado. Když jsem se vrátil z vojny, udělal jsem si trenérskou licenci a v TJ Tesla Brno působil

jako trenér náboru a následně pokročilých karatistů. V roce 2006 jsme společně s trenéry Jakubem Doležalem a Michalem Pokorným založili Karate klub Brno. Zde působím v současnosti jako trenér sebeobrany.

Pomáhá vám karate a sebeobrana ve vaší každodenní činnosti ve službách Policie ČR?

Určitě ano. Dovoluji si tvrdit, že cvičení karate se stalo mým životním stylem, jak v soukromém životě, tak v životě služebním při výkonu zaměstnání policisty. Cvičení karate a bojových umění by celkově mělo napomáhat k sebeovládání a mentálnímu i fyzickému rozvoji jedince. Ale také zdravému životnímu stylu a v neposlední řadě k umění obrany a boje. Abych ale odpověděl přesněji na vaši otázku, tak poznatky z 27letého cvičení karate se snažím využít, jak se jen dá. Ať je to běžná komunikace s občanem na ulici, nebo následně s pachatelem trestné činnosti, sebevrahem. Nebo třeba se seniorem, který potřebuje radu či nějak pomoci.

I při základní komunikaci s některou z výše uvedených osob si s kolegy musíme dávat pozor na neočekávaný útok. Někdy se může jednat o psychicky narušené osoby nebo osoby, které jsou agresivní a kriminálně závadové. Nikdy se nedá předem odhadnout jejich jednání. Proto se vždy s kolegou jistíme a udržujeme si bezpečnou vzdálenost, aby se dalo dostatečně rychle zareagovat při možném útoku nebo útěku osoby, se kterou právě jednáme. A pokud možno, tak bez újmy na zdraví a životu.

Zkušenosti z dlouholetého cvičení karate mi napomáhají zvládat pracovní úkoly, ale i nasazení na opatřeních, jako jsou například demonstrace nebo fotbalová a hokejová utkání. Všude, kde se předpokládá konflikt a jsou nasazovány policejní pořádkové složky. Zde osobně působím jako člen Antikonfliktního týmu Policie ČR, kdy naše role je zde celou věc vyřešit. Proto musíme mít dobrou formu komunikace, aby nedošlo k vzá-

jemnému střetu zneprátelených stran nebo k narušení veřejného pořádku a nemusela být využita policejní síla.

Všechny dovednosti a poznatky dále využívám v pravidelném výcviku, při kterém prohlubuji své poznatky z různých bojových umění. V neposlední řadě také při výcviku taktiky, střelby z krátkých a dlouhých zbraní, ale i při speciálním výcviku řízení vozidel, zdravotvědy a dalších dovedností potřebných pro zvládnutí výkonu náročných služeb.

Pracujete také na zajímavém projektu, můžete našim čtenářům prozradit, o co se vlastně jedná?

Ano, již dlouhou dobu spolupracuji s Ústavem sociální péče pro tělesně postiženou mládež v Brně-Králově Poli (Kociánka). Do kontaktu s těmito lidmi jsem se dostal díky preventivně informačního oddělení Policie ČR (PIO KŘP JmK.). Byl jsem z jejich strany přizván, abych se účastnil dětských dnů a návštěv různých ústavů, kde jsem předváděl ukázky policejní práce, výstroje a výzbroje policistů a také právě ukázky sebeobrany.

Spolupráce byla na tak vysoké úrovni, že jsem se se rozhodl s nimi spolupracovat i v životě osobním. Nechal jsem se inspirovat kolegou ze zahraničí a uspořádal výuku karate a sebeobrany pro tělesně a duševně postižené lidi, právě v areálu Kociánky. Momentálně je projekt bohužel pozastaven, ale pevně doufám, že se nám na jaře opět podaří pokračovat ve cvičení.

V roce 2011 jste v rámci Bu-

Slavnostní ocenění Policista roku 2012, kde Zdeněk Daniel přebírá z rukou plakety a pamětní list od plk. Mgr. Libora Kachlika (Náměstek ředitele krajského ředitelství pro službu kriminální policie a vyšetřování).

Příprava na zápis do České knihy rekordů v přerážení – Zdeněk Daniel a jeho 17 kusů ytongových desek.

doshow v Brně vytvořil český rekord, který byl zaznamenán do České knihy rekordů. Jak jste se dostal k tomuto výjimečnému výkonu? Jaká je příprava na takový zápis?

Rekord vznikl vlastně docela náhodně. Každoročně se na přehlídce bojových umění Budoshow prezentuje i Karate klub Brno s ukázkou karate. Kromě cvičení sestav kata, kihonu nebo kumite se zde také předvádějí ukázky přerážecích technik Tameshi wari. Právě zde napadlo mého klubového kolegu Jakuba Doležala, že by se mohlo ukázat divákům něco nového. A proč ne rovnou rekord.

Před dvěma roky jsem zkusil přerazit ytongové desky a vyšlo to. Tehdy to bylo asi 15 kusů. Nijak jsem tomu tentokrát nevěnoval pozornost a probíhaly klasické přípravy a zajaté tréninkové metody. Dohodli jsme se, že se kvůli divákům pokusím udělat oficiální rekord. Oslovila se agentura, která má zápisy rekordů na starosti a vše bylo připraveno. Nachystalo se 16 ytongových desek o síle 5 cm. Karatista si musí hlavně věřit. Říkal jsem si, že není důležité, zda se mi podaří přerazit desky všechny. Diváci taky potřebují vidět, že ne vždy se rekord podaří. V opačném případě totiž přemýšlejí, jestli kusy nebyly nařezané nebo umělé.

Nakonec vše vyšlo a z výkonu jsem odešel bez vážnějšího zranění a spokojený s výsledkem. Výkon byl oficiálně zapsán do

České knihy rekordů. A otázka, jak jsem se na rekord v přerážení připravoval? Má odpověď zní, vlastně nijak! Po celou dobu cvičení karate trénuji klasickou tradiční formou různě úderové plochy, jako je seiken, shuto, haito nebo empi. Mé tělo bylo připraveno.

Kromě vašich aktivit jste také jeden z koordinátorů Budoshow v Brně. Co obnáší taková práce a jak to všechno vůbec zvládáte?

Přehlídku bojových umění Budoshow sleduji již řadu let. V roce 1995 jsem působil jako trenér karate dětí v oddíle TJ Tesla Brno, kdy jsem se na tréninku střídal s bojovníky korejského stylu Taekwon-do a tak jsme se seznámili s Liborem Macháněm, hlavním pořadatelem této akce.

Zahájili jsme spolupráci v odvětví bojových umění a pořádali společné tréninky a párkrát jsem přijal Liborovo pozvání na soustředění, kde jsem vyučoval ka-

rate. Tehdy jsem Libora požádal, zda by nebylo možné prezentovat naše brněnské karate na Budoshow. Abych pravdu řekl, byl jsem zklamán, když mi bylo řečeno, že není místo, že rezervaci již mají jiné oddíly ze Slovenska a Polska. Vyčkával jsem dva roky a nakonec se podařilo prezentovat karate v podání TJ Tesla Brno na tomto sportovním podniku. V roce 2006 vznikl Karate klub Brno, který se na Budoshow prezentuje doposud a předvádí tradiční formu JKA karate dó. Za to Liborovi velice děkuji. Naše spolupráce se dostala na takovou úroveň, že jsem se stal jedním z koordinátorů největší přehlídky bojových umění v České republice, kdy společně s týmem spolupředávám a organizuji přípravu a průběh celé show.

Máme pro vás jednu hypotetickou otázku. Pokud byste dostal nabídku hrát ve filmu nějakou roli, třeba epizodní nebo jako kaskadér, vzal byste to?

Ano, je to takový můj sen zahrát si v akčním filmu po boku akčních hrdinů a hollywoodských hvězd, jako je Jean-Claude Van Damme, Steven Seagal a ostatní. Vím zároveň, že není jednoduché něčeho takového dosáhnout. V roce 2005 jsme u příležitosti soustředění karate natočili amatérský film s názvem Tajemný svitek, ve kterém byla tematika bojových umění se zápletkou. Takže jsem si to mohl trochu vyzkoušet.

Z jiného soudku. Na Budoshow v minulém roce přiletěla akční herečka a kaskadérka akčních filmů, kterou jsem znal pouze z televize, a tou byla Cynthia Rothrock. Bylo mi ctí strávit s ní celý týden a spolupracovat na plánování celého průběhu Budoshow. Následně si také zacvičit na semináři, který vedla. Zde se nastartovala dobrá spolupráce, která nadále trvá. Díky této spolupráci se nám otevřely dveře do celého světa. V březnu máme schůzku v Německu, kde bude přehlídka bojových sportů. Zde by se měla dohodnout i možná cesta do USA, která by se měla uskutečnit někdy na přelomu května a června. Zde už je předběžně domluvené cvičení a schůzky s velice zajímavými hosty a v neposlední řadě možná i s představiteli akčních filmů. Uvidíme, co se nakonec podaří realizovat.

Kromě tradičního karate JKA vyučujete také sebeobranu. Je to velký rozdíl? Máme na

Ppřap. Zdeněk Daniel společně s kolegou při exhibici na Veletrhu do-pravní prevence (dětský den), kde se prezentuje výstroj a výzbroj Policie ČR, včetně ukázky a modelových situací při policejním zákroku.

Region tour 2012 Brno, zleva Jakub Doležal (předseda Karate Klubu Brno) Zdeněk Daniel (tajemník Karate Klubu Brno). Představení české knihy rekordů.

myslí pojetí karate a tradiční hodnoty Bushido a setkání realitou ulice a sebeobranu.

Karate je má hlavní cesta. Prošel jsem si mnoha změnami, školami i asociacemi, než se moje cesta ustálila. Karate cvičím a vyučuji z důvodu tradice, protože podle mne je cvičení karate odlišné od moderních bojových sportů, třeba svojí úctou k etice. Ctí se etika dojo, úcta ke spolucvičícím i nepříteli. Na začátku i na konci tréninku se dělá společný nástup, řada s pozdravem a odříkáním Dojo kunu. Pokud přistoupíme k samotnému cvičení karate do, ať to je kihon, kata nebo kumite, platí zde přesná kritéria a technické postupy, které jsou přesně a perfektně dané. Proto když se neustále procvičuji dlouhé roky, jsou pak tvrdé a účinné.

Líbí se mi zaměření na pevnost postojů a v neposlední řadě i účinných tvrdých a jednoduchých kopů. Protože pracuji u policie, kde použití sebeobraných prvků patří k pracovní náplni, zaměřuji se již delší dobu na cvičení sebeobranu na ulici a také k její výuce. Sebeobrana se staví na základech cvičení karate, kde se žáci naučí základní techniky úderu a krytu, následuje postoj a pohyb v bojovém postoji a následně se vyučují různé sebeobrané kombinace, ve

kterých používáme úhyby, páky, strhy a kopy. Trénují se i pády, které se následně využijí ve cvičení technik z juda či aikida anebo v běžném životě.

Je ještě jedno bojové umění, o které se aktivně zajímám, jedná se o cvičení, trénink a výuku izraelského bojového umění Krav Maga, ke kterému jsem se dostal po setkání s mistrem Raffi Livenem, který je zakladatelem a nositelem 10. danu. Pod jeho vedením mi bylo umožněno dosáhnout mistrovského stupně a stát se instruktorem pro civilní i ozbrojené složky. Naše spolupráce se stále prohlubuje a snažím se dále se zdokonalovat v tréninku a výuce Krav Maga.

Pomohlo právě cvičení karate, protože hodně naučených technik využijí právě při cvičení Krav Maga, i když se zdá, že to je na první pohled něco jiného. Je to podobná cesta a na tréninku sebeobranu se dají využít techniky z obou bojových umění. Trochu odlišný je výcvik a cvičení ozbrojených složek, jako jsou policie a armáda, kde se využívá technik potřebných pro práci a výkon služby. Zaměřujeme se zde na obranu proti útoku nožem, střelnou zbraní, následně na spolupráci hlídek, zajišťování kolegů ve dvojčlenných hlídkách, svádění protivníka na zem

Příprava 15. ročníku Budoshow 2012, zleva Zdeněk Daniel, Lady Dragon – Cynthia Rothrock a plk. Mgr. Tomáš Kužel (Náměstek policejního prezidenta pro vnější službu).

pomocí různých pák, poutání a odvádění pachatele do bezpečného prostoru. V neposlední řadě Krav Maga myslí i na výcvik pro bodyguardy a na výcvik bojové střelby.

Co plánujete do budoucna, co vás čeká?

Co mám v plánu? Nadále se rozvíjet v oblasti bojových umění, pořádat semináře, vyučovat bojové umění a sebeobranu. Dále studovat, učit se a trénovat, věnovat se své práci a chodu karate klubu. A v neposlední řadě se věnovat rodině, svým blízkým, relaxaci a odpočinku.

Máte nějaké svoje osobní motto? Co byste vzkázal čtenářům našeho časopisu?

Vyložen své motto nemám, i když jich je hodně od vážených mistrů různých bojových umění. Využívám hodně rady od svých učitelů, se kterými jsem se za celou dobu cvičení měl možnost setkat.

Vlastní názor a náhled si musí vytvořit každý sám. Ať je to osobní život, pracovní nasazení nebo cesta, kterou si člověk zvolí při cvičení bojového umění. Mnoho lidí se dohaduje, které bojové umění je nejlepší, nejtvrdší či nejúčinnější. Většinou to posuzují dle sportu nebo bojového umění, které zrovna dělají.

Myslím si, že sport nebo umění, které se trénuje a cvičí pořádně, svědomitě a tvrdě, je dostatečně účinné. Nezáleží na stylu, záleží na přístupu k bojovým uměním. Jak se rozvíjí, trénují, předávají z mistrů a učitelů na své žáky, kteří ho dál šíří a vyučují dle tradice. Hlavně odsuzuji, když se tradiční bojové umění zneužívá k negativním účelům, rvačkám nebo páchání trestné činnosti. Jako pro karatistu je i pro mne asi nejdůležitějších pět textů Dojokunu, které vystihují základní prvky chování karateka. Nejvýstižnější pro mne je asi 11. text, který je psaný v Nijukunu:

Karate-wa yu-no-gotoshi taezu netsudo-o ataazaraba moto-no mizu kaeru.

Opravdové karate je jako horká voda, která chladne, když ji stále neohříváš.

Poděkovali jsme panu Danielovi za rozhovor a ten již pospíchal na další trénink, ale tentokrát do brněnských ulic. Protože ho čekala služba v jednotce PMJ, která nám pomáhá a chrání. Prevence je důležitá, a pokud nás mají pod dohledem lidé, jako je trenér Daniel, tak se nám může lépe spát, alespoň ve městě Brně.

Autor: Antonín Grůza
Fotografie: archiv Z. Daniel
a Karate Klub Brno
www.karate-klub.cz

INZERCE

Novinářská 3, OSTRAVA, Mar Hory, 709 00
IPPON
SHOP PRO BOJOVÁ UMĚNÍ

www.ipponshop.cz

Tel. fax: +420 598 613 491
Mobil: 420 603 543 377
E-mail: info@ipponshop.cz
Prodejní doba:
pondělí - pátek 9 - 17 hod

výhradní distributor pro severní Moravu

